

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1655/2019
12.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у правној ствари тужиоца „Арго – Commerce“ ДОО из Пожеге, чији је пуномоћник Милић Констатиновић, адвокат из ..., против тужене Општине Пожега, коју заступа Општински правобранилац у Пожеги, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4041/18 од 11.01.2019. године, у седници одржаној 12.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4041/18 од 11.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ужицу, П 90/16 од 23.02.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде штете исплати укупан износ од 26.439.922,00 динара и то износ од 1.280.000,00 динара за све оштећене објекте, износ од 5.666.795,00 динара за оштећену робу, износ од 13.233.896,00 динара за оштећену опрему, износ од 2.734.080,00 динара за оштећену амбалажу, износ од 1.585.200,00 динара за оштећен инвентар, износ од 1.358.911,00 динара за отклањање последица поплаве и износ од 581.040,00 динара за поправку асвалтног застора, све са законском затезном каматом од 16.06.2014. године до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој на име трошкова поступка плати 715.500,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 4041/18 од 11.01.2019. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је у поступку пред другостепеним судом дошло до пропуста у примени или до неправилне примене неке од одредаба овог закона, због чега нема ни битне повреде из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Тужилац је привредно друштво, са седиштем у Пожеги. Пословни објект тужиоца изграђен је на десној обали реке Скрапеж, у близини путничког моста на путу Пожега – Ужице, док се низводно од објекта тужиоца налази гвоздени железнички мост, власништво тужене, изграђен пре Другог светског рата, који није у функцији железничког саобраћаја. Планским актима тужене предвиђено је уклапање моста у путну инфраструктуру, односно као пешачко бицикличка саобраћајница. Услед обилних падавина у априлу и мају 2014. године, које су имале обележја елементарне непогоде, тужена је прогласила ванредну ситуацију 14.05.2014. године, дошло је и до изливања река Западне Мораве, Моравице, Ђетиње, Рзаве и Скрапежа и других водотокова, који на подручју тужене праве разгранату хидрографску мрежу. Река Скрапеж излила се у ноћи 14/15 мај 2014. године и поплавила објект тужиоца, којом приликом је причињена штета на покретној и непокреној имовини тужиоца.

Из налаза и мишљења судског вештака за област грађевинарства, уже специјалности хидро-техничке струке, утврђено је да је објект тужиоца лоциран на десној обали реке Скрапеж у близини путничког моста на путу Пожега – Ужице. За објект тужиоца издата је употребна дозвола, и ако претходно није прибављена водна дозвола. На левој обали реке Скрапеж, у дужини од око 400 м изграђен је одбрамбени насип, чија је кота круне 308,70 код железничког моста, док је кота асвалтног застора на десној обали реке Скрапеж, код објекта тужиоца 308,46, што је за 24 цм ниже. Површина пропусне моћи испод моста на путу Пожега -Ужице је 180 м², док је површина попречног профила испод железничког моста 101,32 м². Услед великог поплавног таласа и стварања успора код железничког моста због мање пропусне моћи притицајног профила од 101,32 м² у односу на пропусну моћ попречног профила путничког моста судски вештак је мишљења да је имало услова за стварање повратног поплавног таласа и плављење објекта тужиоца. Изјшњавајући се на примедбе на овако дати налаз и мишљење судски вештак је остао при свом писаном налазу и мишљењу, а у вези оцене утицаја осталих фактора, као што су незапамћене падавине, кретање воде, постојање вирова и тубуленције, количине вученог наноса, попречни пресек речног корита, подужни пад речног корита и други параметри судски вештак је навео да су потребна додатна испитивања.

Тужилац је свој захтев за накнаду материјалне штете настале изливањем реке Скрапеж и поплавом 14/15 маја 2014. године, засновао на објективној одговорности тужене, као власника опасне ствари, с обзиром да је сматрао да је штета настала у вези са железничким мост, који је власништво тужене.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови одбили, као неоснован захтев тужиоца, налазећи да тужилац, на коме је терет доказивања, није доказао да штета потиче од железничког моста.

Чланом 173. Закона о облигационим односима приписано је да штета настала у вези са опасном ствари, односно опасном делатношћу сматра се да потиче од те ствари, одосно делатности изузев ако се докаже да оне нису биле узрок штете. Одредбом члана 174. истог закона прописано је да за штету од опасне ствари одговара њен ималац, а за штету од опасне делатности одговара лице које се њом бави.

Из цитираних одредби Закона о облигационим односима следи да за одговорност за штету која се заснива на критеријуму прузроковане штете по основу објективне одговорности за опасну ствар или опасну делатност, потребно је постојање два услова, штета и узрочна веза између опасне ствари или опасне делатности и настале штете. Узроком се сматра она околност која је правно релевантна и која по редовном току ствари проузрокује такву последицу. Постојање узрочне везе се увек мора доказати, а терет доказивања је на оштећеном. Код утврђеног да из налаза и мишљења судског вештака следи да је пропусна моћ предметног моста могла довести до успоравања протока воде и стварања повратног поплавног таласа, то је по оцени Врховног касационог суда правилан закључак нижестепених судова да тужилац, на коме је био терет доказивања узрочне везе између предметног моста и настале штете није доказао да је штета настала у вези са предметним мостом, јер то што је пропусна моћ предметног моста могла довести до успоравања протока воде и стварања повратног поплавног таласа не значи да је и довела до успоравања протока воде и стварања повратног поплавног таласа, и да се ради о основном узроку настале штете код чињенице обилних падавина изливањем више водотокова и проглашеној ванредној ситуацији због плављења ширег подручја па стога, како тужена по принципу објективне одговорности у смислу члана 173. и 174. Закона о облигационим односима није одговорна за насталу штету, то иста није ни у обавези да исту накнади тужиоцу.

Стога су неосновани наводи ревизије да нижестепени судови нису правилно применили материјално право и терет доказивања узрочне везе између предметног моста и настале штете.

На правилност побијане одлуке нису од утицаја наводи ревизије тужиоца којима се указује да је тужена на рочишту одржаном 10.02.2017. године признала основ тужбеног захтева, с обзиром да то не следи из записника са наведеног рочишта, јер је тужена не само оспорила основ и висину постављеног захтева, већ је оспорила и да је предметни мост узрок настале штете, при томе детаљно образлажући да се радило о вишој сили, а стим у вези и недостатку пасивне легитимације.

Већи део навода ревизије тужиоца односи се, посредно или непосредно на доказни поступак и оцену изведених доказа, као и на побијање правилности и потпуности утврђеног чињеничног стања. Према одредби члана 407. став 2. ЗПП ревизија не може да се изјави због погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, осим у случају из члана 403. став 2. овог закона. Стога, ови наводи ревизије нису посебно разматрани и цењени, нити образложени у овој одлуци.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане одлуке, Врховни касациони суд је на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић